

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică.

Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 174 de volume :

97. Castelu' indian	136. Misterul Moartei.
98. Tăietorul de lemn	137. Călugării din Lincoln.
99. Prințesa dolarilor	138. Crima în Filip.
100. Testamentul	139. Moartea lui Vincerish.
101. Unde este capitanul Birkwood	140. Crima din ziua începentei.
102. Prisonierul eschimoșilor.	141. Disparația doctorului Iekyl.
103. Tabloul lui Tinsoretto.	142. Perlele.
104. Vulturii din Sierra Nevada.	143. Falsificarea de monede.
105. Secura de aur.	144. Case Groaze.
106. Lacul înghețat.	145. Misterul Fântanei.
107. Copilul tribului.	146. Secretul Javeinei de Opiu.
108. Minunea.	147. Mesagiul din Martie, partea I-a.
109. Tara lui Robinson	148. Mesagiul din Martie, partea II-a.
110. Regina din Takurava	149. Omul cu ochi de pisică
111. Pușcăreșul din Noua-Zelandă.	150. O lescrochie în desert
112. În jungla australiană.	151. Enigma Vilei Hale.
113. Sydney la Melbourne cu bicicleta.	152. Bancnota No. 333444.
114. Războiul iepurilor.	153. Clubul Cocosătilor.
115. Insula Fericității.	154. Moartea indiană.
116. Steaua.	155. Rolul dublu.
117. În Katia.	156. Loja misterioasă.
118. Sebur lui Napoleon.	157. Mortul din Automobil.
119. Rebeliunea negrilor.	158. Sătrul Millionarei.
120. Spaima Congo-ului.	159. Un parlu pe viața ei pe moarte
121. Secretul Catacambelor.	160. Tabachera de aur.
122. În țara Skipetarilor.	161. Otrava Uritii.
123. Studentul din Oxford.	162. Lumina Altairii.
124. Căscătorul orte.	163. Consuela.
125. Demascarea vânzătorului de tei	164. Impuscături prin terasă.
126. Dragoste de țigan.	165. Un hot modest.
127. Crima din grota.	166. Descoperirea cecetului misterios
128. Un faliment de 10 milioane.	167. Fulperiau.
129. Conducătorul trenului Orient-Expres	168. Dispariția în Siberia.
130. Misteriele Postăreței.	169. Hoști de perle
131. Secretul Mumiei.	170. Moștenitorii de milioane disparuți
132. Secretul Sialului.	171. Ochii lui Ghavial.
133. Sute străzile New-Yorkului.	172. Spre Tibet.
134. Schime rătăci.	173. Fântâna de sânge din Khanpur.
135. Serul.	174. Văduva Raja-ului.

Noui volume în pregătire :

Editura „Excentric Club”, Cernăuți, Casa Poșta 23.
 Adresă de serv. Cenz. al Pref. jud. Cernăuți 18-5 1934.

3 Lei
 CTURA TINERETULUI SPORTIV

ARE VOLUM CUPRINDE O AVENTURA COMPLET

Zamfir
Arbore Zamfir

NE 5

Spre TIBET

de

JOE WEYERMOOR

Prefața.

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent și manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club».

Dar Percy Stuart nu reuși mult timp să-și ajungă ținta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiți decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un dușman de moarte în baronetul Mac Hollister, care cânta, fără cruțare și prin toate mijloacele, să îngreueze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuși Percy, pătrunzând cu forța în sala de sedințe a clubului, obținu să se admită pentru dânsul o excepție a statutelor.

S'a pus însă condițiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forța fizică și spirituală a lui

Percy Stuart semănă condițiile, primind apoi de la mister William Sepneer, președintele clubului, după rezolvirea primei însărcinări, i se înmâna o scrisoare, care conținea prima problemă. Imediat după scrisorile conținând cea de-a doua misiune.

Percy energia sa, precum și amorul său propriu.

S-au succedat apoi și alte însărcinări. Iată o parte din cea de 71-a:

»Ochiul lui Chavial«, renumita piatră prețioasă, aparține de fapt marelui preot Dalai Lama din Tibet. Această piatră prețioasă a fost răpită acum câteva generații de un prinț indian. Percy Stuart o va înapoia proprietarului ei de drept din Tibet.

Excentric-Club.

I. Furtul «Ochiului lui Chavial».

După douăsprezece ore dela dispariția sa din templului prințului de Radschuptan, Percy Stuart se afla în camera unui elegant hotel european din orașul Hudellah, capitala acestui principat indian. El era în așteptarea unei noi însărcinări din partea clubului Excentric.

Tânărul american se plimba gânditor prin cameră, privind și admirând din când în când piatra prețioasă, pe care o luase din templul prințului.

Deodată, bătu cineva la ușă. Percy își ascunse repede piatra prețioasă în buzunarul hainei sale, iar imediat după aceasta, intră înăuntru un servitor, îmbrăcat într'un costum alb, care îi servi cafeaua. Totodată, servitorul aduse și un ziar, pe care-l puse, pe masă.

În timp ce-și sorbea cafeaua, Percy deschise plictisit ziarul. Dar imediat ce citi titlurile mari din prima pagină, deveni man atent. El citi următorul articol:

»A fost furat »Ochiul lui Chavial!«

»Cu prilejul zilei onomastice a Alteței Sale Prințului domnitor, au avut loc eri mari festivități, organizate în templul zeului Chavial. Prințul s'a distrat admirabil. I-a plăcut în deosebi lupta unui campion străin cu faimosul său leopard dressat. Această luptă s'a desfășurat într'o atmosferă emoționantă, iar învingător a ieșit campionul străin. Din păcate însă, serbările s'au terminat cu o surpriză neplăcută. Ochiul lui Chavial, renumita piatră prețioasă, a fost furat. După cum s'a constatat astăzi, piatra prețioasă a fost scoasă de la locul ei, din fruntea zeului Chavial. La reședința prințului, domnește o mare agitație, care s'a propagat și în întreg orașul, deoarece, după cum se știe, numărul credincioșilor lui Chavial e foarte mare în rândurile populației din Hudallah. Bănuielile cad asupra luptătorului străin, care după ce a învins leopardul Alteței Sale, a dispărut fără de urme. Alteța Sa crede că persoanei care a avut curajul să se lupte cu leopardul său, nu i-a lipsit nici îndrăzneala să fure, »ochiul lui Chavial«. Poliția indigenă a fost însărcinată să urmărească pe hot. Prințul a trimis în urmărire a hoțului un mare

număr de agenți, deoarece ține să găsească neapărat piatre furată. Știrea furtului s'a răspândit fulgerător în toate pățile și se poate spune că fiecare din cedincioșii zeului Chavial se va transforma într'un urmăritor al hoțului».

Percy Stuart se ridică indignat de pe scaun.

»Furt! Asta e nemaipomeni,« își spuse el. Prințul îi promisese doar să-i permită să ia o amin-tire din templul său, drept recompensă că a în-vins leopardul.

Percy simțea nevoia să ceară socoteală prințului, pentru faptul că-l taxa drept hoț. Renunță însă la această idee, intrucât, de fapt, avea piatră prețioasă asupra sa, iar pe de altă parte, știa că atât poliția orașului, cât și oamenii prințului îl urmăresc.

Tânărul american se așează din nou la masă. Dar când vru să pună jurnalul la o parte, privirile sale căzură asupra unui cuvânt din ziar, care era foarte ușor subliniat cu un creion. În cel de al treilea rând, el găsi un alt cuvânt subliniat, iar după alte rânduri, cuvintele subliniate deveneau tot mai dese.

Oare aceste cuvinte aveau vreun tâlc și îi erau adresate lui? Primise și până acum astfel de com-

nicări secrete. Percy își luă o bucată de hârtie și un creion. El însăși la rând cuvintele subliniate, obținând următorul text:

»Ochiul lui Chavial, faimoasa piatră prețioasă, aparține de drept marelui preot Dalai Lama, din Lhasa, orașul sfânt al Tibetului. Acum câteva generații, piatra aceasta a fost furată din templul marelui preot, intrând apoi în posesiunea prințului din Radschuptan. P. S. («Asta înseamnă Percy Stuart» își spuse tânărul american) este însărcinat să restinuse această piatră prețioasă adevăratului ei proprietar, care e actualul mare preot Dalai Lama din Lhasa».

Percy înțelese totul. Acesta era conținutul noii sale însărcinări. Va trebui deci să plece neapărat spre Tibet.

II. Tigrul regelui.

Pe un car mare, tras de mai mulți hinduși, se afla o cușcă uriașă, care adăpostea un tigru gigantic, a cărui blană avea pete negre. Lângă car, păsea un hindus înalt, care striga, din când în când, multinii trecătorilor:

— Faceți loc, oameni buni! Trecem cu «regele junglei», care iubește libertatea. L-am prins însă și-l ducem pentru grădina zoologică a unui rege din nord. O să-l imbarcăm pe vaporul care pleacă spre Calcutta. Faceți loc pentru regele!» Multimea să dădea la o parte, ca să facă loc carului în care se afla cușca tigrului. Hindușii transportau cușca la gară, urmând ca tigrul să fie dus cu trenul, până în portul din care pleca vaporul spre Calcutta.

Percy Stuart se afla și el printre trecători. Consultase harta și se hotărîse să plece și el spre nord, pentru a trece apoi în Tibet.

Chestiunea cu transportarea tigrului îi sugerase un plan. Știa acum ce trebuie să facă, pentru ca să ajungă în Tibet. Foarte mulțumit, își continuă drumul, fluerând vesel.

Când se duse la gară, se făcuse seara. O parte din călători se așezaseră dealungul liniei ferate, așteptând sosirea trenului, care urma să plece mai departe spre Colcutta. Mai era o jumătate de oră până la sosirea trenului.

Lângă unul din pereții laterali ai gării, fusese depusă cușcă tigrului. Alături, se așezase hindusul de statură înaltă, care se numea Sundra. Ca orice indigen din partea locului, păstra un adevărat cult tigrilor. Se uita printre gratii la animal și-i adresa cuvinte mângâietoare.

Deodată, el auzi o voce ironică la spatele său:

— Nu mai face atâtea plecăciuni tigrului, ci mai bine toarnă-i apă în burduful din cușcă. Nu vezi că burduful e gol?

Cel care-i vorbise, era un tânăr svelt și voinic. Purta un costum indigen, iar în cap avea un

turban roșu. Pe buzele tânărului apăruse un zâmbet.

Sundra tresări, surprins.

— Da, ai dreptate, străine! Burduful e gol. Am să-l umplu imediat la fântâna din dosul gării.

Străinul, care nu era altul decât Percy Stuart, puse mâna pe umărul lui Sundra.

— Lasă, nu te mai osteni! Mă țin eu în locul tău. Ti-am admirat pe «regele junglei», când treceai cu el pe străzile orașului. Îți fac deci cu plăcere serviciul acesta!

Sundra se simți mângulit de amabilitatea străinului. El scoase burduful de apă din cușca tigrului și-l dădu lui Percy Stuart, adresându-se fiarei:

— Vezi, rege al pădurilor; vin oamenii să te servească! Bine, adu apă, străine!

Percy Stuart luă burdul și dispăru în dosul gării, umplându-l cu apă din fântână. Apoi, își scoase din buzunar o cutiută mică, în care se afla o substanță brună și cleioasă. Era opium.

Percy știa că aproape toți dresorii de animale sălbatice obișnuiesc să dea opium fiarelor, înainte

de începerea spectacolelor. El vărsă opiumul în burduful cu apă și apoi se întoarse la Sundra.

— Ti-am adus apă pentru regele junglei! îi spuse el.

Și, într'adevăr, fiara părea foarte însetată, căci bău toată apa. Apoi, se culcă, înghemuită, într'un colț al cuștii. După câteva minute, începu să sforăie.

— Pare să fie obosit! spuse Percy Stuart. Sundra dădu din cap.

— Da, din cauza călătoriei!

— Pleci cu tigrul spre nord?

— Da, am toate hărțile, precum și pașaportul, în acest scop.

Sundra își arătă cu mândrie brâul, de sub care spăreau niște hărți păturite.

— Tigru! acesta — spuse el — e destinat grădinei zoologice a unui rege, care locuiește în munții din nord.

Zâbind, Percy făcu semn unui negustor ambulant, care se plimba pe peron, oferind călători-

lor tot felul de pipe, umplute cu un soi de hașis, foarte slab. El cumpără două pipe și apoi, pe furis, strecură o cantitate de opium într'una din ele și i-o oferă lui Sundra, fără ca acesta să observe ceva.

Sundra era un fumător de hașis foarte pasionat, de altfel ca și ceilalți indigeni. După ce trase de câteva ori din pipă, el deveni mai vorbăreț. Discuția dintre el și străin se încinse asupra dispariției »ochiului lui Chavial«.

— Poliția a controlat toate sălile de așteptare din gară, spuse Sundra. Prințul și-a trimis întreaga poliție și pe toți servitorii în urmărirea hoțului. Dar cine să fi furat această piatră prețioasă?

Percy ridică din uneri.

— Habar nu am!

— În orice caz, străinul care a săvârșit furtul trebuie să fie un om foarte curajos. Nu se va bucura însă prea mult de prada sa.

Percy deveni mai atent, privind cercetător figura lui Sundra.

— Cum așa? întrebă el.

— Fiindcă nu va putea să părăsească orașul. Nu știi că orașul e înconjurat de polițiști?

— Bine, dar asta nu împiedică pe hoț să plece cu trenul. Circulă doar destule trenuri. Hoțul nu are decât să se urce într'un tren și poate fugi.

Sundra rânji.

— Nu se poate! Am auzit că, în timpul călătoriei, vor fi percheziționați călătorii din toate trenurile. Sunt sigur că hoțului îi va fi imposibil să dispară.

Sundra nu vorbi mai mult. Se moleșia și căscă de câteva ori. Apoi, capul în căzu pe piept. El se rezemă de peretele gării și adormi, sforăind pu-ternic.

Percy ridică în brațe pe hindus și-l duse lângă un copac din apropierea gării, ascuzându-l în ierburi. După aceasta, îi scoase pașaportul și documentele din brâu, fără ca să-l observe cineva.

Între timp, se dăduse semnalul pentru sosirea trenului. Percy se întoarse repede la cușca tigruului, de unde chemă câțiva hamali, ca să-i ajute s'o transporte într'un vagon. Trenul tocmai intra în gară. După ce plăti hamalilor, Percy se sui și el în vagon, răsufând ușurat. Apoi, rezemat de ușa deschisă a vagonului, el urmări forfoteala mulțimii de pe peronul gării. Ce bun observator, el descoperi imediat, în rândurile mulțimii, câțiva agenți, ale

căror priviri examinau cercetător persoanele de pe peron. De bună seamă că erau polițiștii trimiși de prințul din Radschuptan pentru urmărirea hofului.

Instinctiv, Percy își bagă mâna în buzunarul pantalonilor, unde avea ascuns «ochiul lui Chavial».

După câteva minute, polițiștii se urcară și ei în tren. Se auzi apoi semnalul șefului gării, iar trenul se puse în mișcare.

Tânărul american își ajunsese scopul. Cu oarecare violență, reușise să părăsească orașul. Totuși, nu se simțea încă în siguranță, deoarece mai putea fi descoperit.

De se va întâmpla să fie perchezitionat, piatra prețioasă îi va fi găsită în buzunar. Posibilitatea aceasta trebuia s'o împiedice neapărat. De aceea, Percy închise ușa vagonului și se apropia de cușca tigrului. Fiara dormea într'un colț al cuștii, complet amețită de opiumul pe care-l consumase. Percy examină atent corpul tigrului. Găsise o soluție. Nimeni nu va îndrăzni să se apropie de tigrul.

Tânărul american trebuia să lucreze însă iute. El deschise ușa cuștii. Apoi, își scoase din buzunarul hainei o cutiuță de piele, în care avea ață de cusut și tot felul de ace. În aceiași cutiuță, avea și

un bisturiu, cu o lamă foarte fină și ascuțită. Incet și foarte precaut, Percy se apropie de animal, care dormea dus. La lumină bateriei sale electrice, Percy făcu o mică operație la pieptul tigrului. Și anume, o tăietură în blana groasă a animalului. Tigrul nici nu simți tăietura, fiind complet amețit de narcotic. Apoi, Percy își scoase din buzunar piatra strălucitoare și o ascunse sub pielea tigrului. După aceasta, cusu tăietura cu un ac extrem de fin, așa încât nici mai nu putea fi observată.

La sfârșit, Percy își puse din nou bisturiul și acul în cutiuța de piele, pe care o băgă în buzunar. Ieșind din cușcă, închise bine ușa acesteia.

Percy zâmbi, mulțumit de ideia sa. După ce-și atinse bateria electrică, ușa vagonului fu deschisă, iar doi inși, cu figuri severe, intrară înăuntru. Unul din ei avea o lanternă aprinsă.

— Cine ești d-ta? întrebă el pe Percy Stuart.

— Mă numesc Sundra și sunt din Bhopal, iar meseria mea e dresajul tigrilor. Duc acest animal până în portul cel mai apropiat, pentru a-l îmbarca.

— Am auzit despre aceasta. Arată-ne documentele și pașaportul d-tale!

Percy le întinse hârtiile, pe cari le scosese din brăul veritabilului Sundra. Cei doi genți la examină amănunțit și apoi i le restituiră. După aceasta, un polițist îi porunci.

— Desbracă-te! Avem ordin să percheziționăm pe toți pasagerii, căci suntem în urmărire a unui periculos hoț.

Fără să spună nici un cuvânt de protest, Percy își desbracă hainele. În timp ce unul din polițiști examina corpul ars de soare al tânărului american, celălalt îi cerceta hainele. Dar firește că nu găsiră nimic suspect.

Plictisit, polițistul care cercetase hainele, i le aruncă înapoi. Apoi, însoțit de colegul său, se îndreptară spre ușa vagonului. Percy auzi pe unul din ei spunând celuilalt:

— Totul e în zadar! Nu vom găsi «ochiul lui Chavialk».

III. Bolnav de ciură?

Sosirea în gara portului, cât și transportarea tigrului, pe stăzile orașului, până în port, pricinuî multe neajunsuri lui Percy Stuart. Tigrul se abătea furios în cușcă și urla neconținut, deoarece îl jena piatra prețioasă, ascunsă în tăietura din blana sa. Din nou, cușca tigrului fu înconjurată și urmată până în port de o mulțime de indigeni.

Percy se îngriji să dea apă tigrului, care era însetat. De asemenea, îi aruncă în cușcă un miel tăiat, dar fiara nu se atinse de el. Sfășie numai în bucăți mielul, aruncând apoi carnea afară, printre grății.

Din cauza durerilor, tigrul devenea din ce în ce mai sălbatic. Dar Percy nu se sinchisia de lucrul acesta, fiind ferm hotărât să-l transporte pe bordul vasului, care trebuia să-l ducă spre Calcutta.

Căpitanul vasului «Chodwana», înștiințat din timp că va trebui să transporte pe bordul vaporului său un tigru și pe însoțitorul acestuia, nu era deloc mulțumit de astfel de pasageri. El se răsti la Percy Stuart:

— N'ai putut să ferecești un alt vapor cu bestia ta?

Nici echipajul nu vroia să se apropie de cușca tigrlui. Această cușcă fusese instalată pe bordul vasului. Marinarii însă o ocoleau, trecând prin altă parte.

Pe înserate, vaporul părăsi portul. Drumul până în portul Calcutta dură două zile. Dar în timpul călătoriei, Percy avu multe neplăceri. Tigrlul refuza orice mâncare și slăbea din ce în ce mai mult. Lucrul acesta îngrijoră foarte mult pe tânărul american. Pe de altă parte, el nu știa ce va face cu fiara, după ce va ajunge la Calcutta. Yinta sa era să plece în Tibet, iar nicidecum în localitatea pe care o indicau hărțile sustrase lui Sundra.

În dimineața celei de a doua zile, când vaporul ajunsese în dreptul portului Calcutta, o barcă cu motor a guvernului se apropie de vas. Aducea o comisiune sanitară, căci pe stâlpul bărcii flutura un fanion galben. Vaporul primi semnalizarea să-și oprească imediat mașinile. Aceasta însemna că

autoritățile au unele bănuieli asupra sănătății echipajului. Percy observă și el apropierea bărcii guvernului.

Peste câteva minute, un medic al poliției și cîteva agenți, care-l însoțeau, se urcară pe bord.

— Vasul acesta e «Chodwana»?

Căpitanul îi răspunse prompt:

— Da, venim din portul Hudallah!

— Exact! Am fost înștiințați telefonic, că în regiunea Hudallah s'au înregistrat mai multe cazuri de ciumă. Trebuie deci să examinăm amănunțit atât echipajul, cât și pe pasageri.

— Dar nu am decât doi pasageri pe bord: un tigru și însoțitorul lui.

— Nu face nimic!

Imediat apoi, medicul procedă la o amănunțită examinare a tuturor persoanelor de pe bord. Echipajul fu găsit complet sănător. Ultima persoană examinată fu Percy Stuart. Și el era perfect sănătos. Dar când medicul văzu tigrlul, se dădu speriat înapoi.

— Simptome de ciumă! strigă el. Nu mai e nevoie să examinez fiara. E slăbită grozav și, de altfel, pe piept are carcateristica bubă ciumonică. E semnul cel mai edificător că tigrul e bolnav. Insoțitorul animalului, trebuie pus și el sub observație medicală. Tigrul va fi imediat omorît, iar însoțitorul său va fi transportat, pentru a face carantină. Te rog să execuți dispozițiunile mele, domnule căpitan!

Căpitanul mormăi câteva înjurături, la adresa tigrului și a însoțitorului lui. Apoi, dădu câteva ordine marinarilor.

Cușca fu scoborîtă în barca cu motor o comisiunei sanitare. Percy fu silit să se urce și el în această barcă.

Imediat apoi, barca se îndreptă, cu mare viteză, spre capătul cheiului, din afară orașului. Percy și tigrul său fură transportați pe țarm. Aci, tigrul se sbătu și mai furios în cușca sa.

După puțin timp, Percy și tigrul său fură transportați pentru carantină, într'un lagăr de ciurmați. Medicul lagărului, un englez posomorît, ordonă ca tigrul să fie imediat împușcat. Dela fereastra bărcii sale, Percy putu să vadă cum câțiva gardieni înarmați se postează cu armele în

use, în fața cuștii tigrului. Fiara du omorită cu gloanțe.

La o oarecare depărtare de primele bărci ale lagărului, se vedea o vâlvătaie de fum. Percy fuart înțelese că s'a dat foc vechilor bărci de ciurmați. Acolo urma să fie aruncat în foc și cadavrul tigrului. Ce s'ar fi ales din piatra prețioasă?

Să piardă pentru totdeauna „ochiul lui Chai-lu”? Dar, de obicei, pietrele prețioase nu se pot opi la căldura unui foc obișnuit.

Lui Percy i se luară hainele și apoi fu vaccinat cu un ser anticiumos. După aceasta, fu trecut sub observație într'o baracă izolată. Toată ziua, el rămase acolo, în societatea altor persoane, puse sub observație.

Seara, după masa ce-i fu servită, Percy se amcă pe salteaua sa. Ceilalți izolați se culcară și el, iar peste câteva minute se auzea numai sfârâitul lor. Percy se ridică încet să deschise fereastra. Noaptea era liniștită și luminată de lună. Dincolo de bărci, se mai vedea o coloană de fum, care se ridica spre cer.

Percy își desbracă încet hainele sale albe, care puteau să-l trădeze ușor în întuneric. Nu-și lăsă decât turbanul din cap. Așa gol, el sări pe fere-

astră, furișându-se prin lagăr, spre vechile bărci, cari acum erau complet distruse de foc. Probabil că aici fusese ars și corpul tigrlui.

Percy începu să caute prin cenușă, care era încă fierbinte. Degetele sale răscoleau febril resturile fumegânde. De câteva ori, își retrase repede mâna, căci dădu de cărbuni aprinși. Dar cercetările sale erau zădarnice, căci nu găsea piatra prețioasă.

Disperat, Percy vru să plece. Dar, deodată, observă un obiect lucitor în cenușă. Ridicându-l, constată că ține în mână «ochiul lui Chavial».

Zorit, Percy o luă la fugă, dealungul câmpiilor.

— — — — —

Când răsări soarele, Percy se afla în plin marș, pe o șosea lungă, care ducea spre nord. Costumul tânărului american era pur și simplu caraghios. În turbanul său, legat strâns în jurul capului, își ascunsese piatra prețioasă. În jurul șoldurilor, Percy își stărnase o cârpă, pe care o găsisese în șantul șoselei. Își unse apoi brațele și picioarele goale cu un fel de lut galben, pentru ca să fie socotit că aparține castei Salhușilor, cea mai de jos treaptă a populației, care se ocupă mai mult cu cerșitul.

Și, într'adevăr, cerșind prin toate localitățile pe

le trecea, Percy ajunse în munți, unde căpătă, din cerșit, un rând de haine sdrențuroase. Costumul acesta fusese purtat pe timpuri de un călător din partea locului.

După perigrinări îndelungate, Percy Stuart cu frontiera, ajungând în Tibet. Se afla acum în drumul muntoasă a Tibetului, a cărei populație se chină marelui preot Dalai-Lana.

=====

IV. Bătrânul călugăr.

Percy Stuart se amestecase într'un grup numeros de oameni, cari ascultau cu atenție predica unui bătrân călugăr, cu părul și barba albă, instalat într'un car, tras de un bivol. Călugărul acesta părea a fi foarte bătrân.

— Duceți-vă acum,, dragii mei — încheie bătrânul — și gândiți-vă adânc la cuvintele mele!

Apoi, bătrânul intră sub acoperișul carului său, sculat dintr'un coviltir. Numai Percy mai rămase lângă car. Ascultând predica bătrânului, tânărul american își făurise un plan de acțiune. Știa foarte bine că, fiind străin, nu se poate aventura singur în interiorul regiunii muntoase a Tibetului. De asemenea, știa că-i va fi imposibil să pătrundă în capi-

tala ținutului, deoarece nici cei mai renumiți exploratori nu reușiseră să facă acest lucru. Singura cale era să se pună sub ocrotirea unui călugăr tibetan.

Percy se apropie și mai mult de carul călugărului, dar acesta lăsase în jos toțul dela intrare, așa că nu putea fi văzut. El însă, observase probabil pe străin, căci întrebă:

— Cine ești, străine, și ce vrei dela mine? Poți intra înăuntru!

Percy se urcă în car și se așează în fața bătrânului. Acesta îl examinează cercetător și apoi îi spuse:

— Văd că nu faci parte din secta mea, ceea ce înseamnă că ești de altă credință. Oamenii de dincolo de graniță se închină unui alt Dumnezeu. Dar vreau să te ascult. Ce ai să-mi spui?

Percy privi în ochii călugărului.

— Vrei să-mi răspunzi mai întâiu la o întrebare?

— Să aud întrebarea!

— Vii de departe?

— Da, de foarte departe! Viu chiar din capitala

ținutului, dela templul lui Delai-Lama, a cărui trimis sunt! Și acum, spune-mi ce vrei?

Percy se hotărise să vorbească sincer cu bătrânul călugăr. Bine înțeles, nu vroia să-i spună că este cetățean american, deoarece știa că alții nu voiau să pătrundă în regiunile sfinte ale Tibetului. Trebuia însă să-i precizeze că vrea să ajungă la Lhasa, pentru a preda marelui preot Dalai-Lama piatra prețioasă. El își duse mâna la turban, scotând piatra. Apoi, în palma deschisă, o arătă călugărului.

Gestul acesta avu un efect surprinzător asupra călugărului. El căzu în genunchi.

— Oh, »piatra sfântă!« murmură el, foarte emotionat. »Piatra sfântă« din templul lui Dalai-Lama, care a dispărut de peste o sută de ani. Cine ești străine și cum de ai ajuns în posesiunea acestei pietre scumpe?

Percy luă o atitudine mai demnă și răspunse solemn:

— Sunt și eu un trimis și am însărcinarea să predau această piatră prețioasă marelui preot Dalai-Lama.

Călugărul îngenunchie încăodată. Se putea vedea că străinul îi impusese un mare respect.

— Și ce-mi ceri acum, străine? Ce trebuie să fac? Îmi poți ordona ce vrei, căci nu sunt decât un biet sclav al lui Dalai-Lama!

— Vreau să mă duci la marele preot, deoarece nu cunosc regiunea!

— Mă voiui supune poruncii tale! Dacă vrei, vom plece imediat.

Firește că propunerea aceasta era pe placul lui Percy Stuart. Bătrânul începu imediat pregătirile de plecare. Cum Percy nu avea nici un ban asupra sa, călugărul strânse dela credincioșii săi, tot ce era necesar pentru drum.

În drumul spre Lhasa, cei doi pelerini fură ajutați pretutindeni de credincioși. După o călătorie anevoioasă de câteva zile, ei ajunseră în orașul sfânt. Datorită influenței de care se bucura bătrânul călugăr, Percy fu imediat adus în fața marelui preot Dalai-Lama, care-i acordă o convorbire între patru ochi.

Când văzu piatra sfântă, marele preot se aruncă în genunchi. Până atunci, el nu mai văzuse această piatră, căci fusese furată din templu, cu multe generații înainte. Dar piatra sfântă era amănunțit descrisă în legende și poezii, așa încât marele preot o recunoscu imediat.

El binecuvântă pe străin și-l invită să ia loc lângă el. Apoi, îl întrebă de numele și patria sa. Căci el să știe cum de ajunsese în posesiunea pietrei sfinte și de ce o adusese la Lhasa.

Percy Stuart povesti totul marelui preot. Recunoscu că e american și-i vorbi despre însărcinarea pe care o primise din partea clubului Exotice, cerându-i-se să restituie această piatră preotului marelui preot.

Dalai-Lama ascultă linistit povestirea lui Percy Stuart, dar figura sa se întunecă din ce în ce mai mult.

— Îți sunt foarte recunoscător, străine! Te vei putea odihni câteva zile în Lhasa, până ce vei fi de puteri, ca să te poți întoarce în țara ta. Imediat însă ce-ți vei recăpăta forțele, va trebui să părăsești acest oraș sfânt. Nici un străin nu are voie să rămână aici. Voiui fi nevoit să te ascund, căci în caz contrar îmi voiui atrage ura credincioșilor mei, care vor spune că prezența ta profanează orașul sfânt. Firește că, atât cât îmi va fi posibil, te voiui ajuta ca să te reîntorci în țara ta!

Percy Stuart se conformă întrutotul instrucțiunilor marelui preot, deși se așteptase la mai multă recunoștință.

Tânărul american nu era însă hotărît asupra modului cum să facă călătoria de înapoiere. De ocamdată, telegrafic clubului Excentric că și-a îndeplinit misiunea și că așteaptă un răspuns.

După două zile, i se transmise

cea de 173-a însărcinare.

La 15 Iulie 1857, populația din Khampur s'a revoltat împotriva albilor de acolo, măcelărindu-i pe toți. Fără nici o milă, au fost omorite până și femeile, precum și copiii albilor. Soția colonelului Adrien Hope se afla pe atunci la Khampur. Împreună cu alte femei albe, ea a fost aruncată într-o fântână adâncă.

Mistress Hope purta legat la pieptul ei un document foarte important al familiei. Percy Stuart este însărcinat să-și procure acest document.

Excentric-Club.

Reproducerea interzisă. Toate drepturile rezervate.
Volumele nu pot fi folosite de către bibliotecile de împrumut.

Redactor responsabil: AL. VARVARA